

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda, ve věci žalobce **M. M.**, bytem U. 249, N. – B., proti žalovanému **Rektorovi Univerzity Palackého v Olomouci**, se sídlem v Olomouci, Křížkovského 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. UPOL-143787/9410-2015, ve věci ukončení studia,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Děkanka Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „děkanka PF UP“) rozhodnutím ze dne 15. 10. 2015, č. j. UPOL-129483/7940-2015 ukončila studium žalobce v prezenční formě magisterského studijního programu Právo a právní věda, oboru Právo na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „studium“), a to podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“), a podle čl. 28 odst. 1 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého v Olomouci

ze dne 1. 7. 2011, č. A-10/2011 (dále jen „Studijní řád“), a to z důvodu nesplnění povinností vyplývajících ze studijního programu a studijního zkušebního řádu v akademickém roce 2014/2015 v opakovaně zapsaných předmětech Trestní právo hmotné a procesní 3 a Mezinárodní právo veřejné 2.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím nevyhověl žádosti žalobce o přezkoumání uvedeného rozhodnutí děkanky PF UP a rozhodnutí o ukončení studia žalobce potvrdil, neboť nedospěl k závěru, že by bylo vydáno v rozporu se zákonem nebo vnitřními předpisy žalovaného.

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že:

- 1) byl zjevně porušen čl. 20 odst. 5 a 6 Studijního řádu, když za celý akademický školní rok měl žalobce příležitost se řádně přihlásit pouze k jednomu zkuškovému termínu z předmětu Mezinárodní právo veřejné 2 v zimním zkuškovém období, který nebyl zveřejněn v informačním systému nejméně týden před začátkem zkuškového období a byl již obsazený. Vyučujícím mu bylo den před konáním zkoušky oznámeno, že se k ní může dostavit i nad rámec stanovené kapacity, což žalobce s ohledem na obtížnost látky považuje za nepřijatelné. Předmět Mezinárodní právo veřejné 2 byl vyučován v zimním semestru akademického roku 2013/2014, v akademickém roce 2014/2015 již vyučován nebyl. Pokud se v letním zkuškovém období konaly další termíny zkoušek z předmětu NMPV, který předmět Mezinárodní právo veřejné 2 nahradil, pak termíny jejich konání žalobce na svém studijním portále neviděl, neboť se již jednalo o jiný předmět, a nemohl se na ně tedy přihlásit. Žalobce nepovažuje za seriózní, že zkoušky mohl vykonávat pouze na emailové požádání vyučujícího;
- 2) druhý opravný termín zkoušky žalobce z předmětu Mezinárodní právo veřejné 2 se v rozporu s čl. 23 odst. 2 Studijního řádu nekonal formou komisionální zkoušky, její výsledek se žalobce dozvěděl po téměř dvou měsících a do písemné práce mu nebylo umožněno nahlédnout.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě se vyjádřil toliko k prvnímu žalobnímu bodu. Uvedl, že v souvislosti s novou akreditací studijního programu Právo, oboru Právo a právní věda, došlo ke změně v organizaci studia žalobce, kdy předmět Mezinárodní právo veřejné 2 byl od akademického roku 2014/2015 nahrazen předmětem NMPV 2, žalobce však jako student „starého“ studijního programu touto skutečností nebyl žádným způsobem znevýhodněn či poškozen, neboť měl možnost konat zkoušku bez omezení se studenty „nového“ studijního programu, zároveň měl možnost vykonat ji i ve „staré“ variantě. S ohledem na mimořádnost situace se vyučující daného předmětu JUDr. O. S., Ph.D., LL.M., snažil žalobci vyjít maximálně vstříc, jak vyplývá z jeho vyjádření a z emailové komunikace mezi ním a žalobcem. Vyučující poskytl žalobci možnost předmětnou zkoušku vykonat v nejméně pěti termínech, z nichž žalobce tři skutečně využil, avšak bezúspěšně. Jelikož se nejednalo o termíny vypsane v informačním systému a jelikož neúspěšné pokusy nebyly žalobci ze strany vyučujícího počítány a byly považovány pouze za konzultace, žalobce tak třetí pokus zkoušky formálně nikdy neabsolvoval a tento proto nemohl být realizován formou komisionální zkoušky.

Takový postup byl pro žalobce velice výhodný. Nad rámec podané žaloby žalovaný dále poukázal na to, že žalobce rovněž nesplnil studijní povinnosti v opakovaně zapsaném předmětu Trestní právo hmotné a procesní 3, což je samo o sobě důvodem k ukončení jeho studia. Tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nezpochybnil a nezmiňuje ji ani v podané žalobě.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.

Podle § 56 odst. 1 b) ZVŠ se studium ukončuje mj. v případě, že student nesplní požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. V takovém případě je dle druhého odstavce téhož ustanovení dnem ukončení studia den stanovený studijním a zkušebním řádem.

Podle čl. 20 odst. 1 Studijního řádu se ukončením předmětu rozumí splnění jeho požadavků zápočtem, kolokviem nebo zkouškou, přičemž podle odstavce 3 téhož článku rozhoduje o výsledku ukončení předmětu zkoušející. Podle následujícího odstavce se předmět ukončuje zpravidla ve zkuškovém období stanoveném harmonogramem daného akademického roku. Po dohodě se zkoušejícím lze předmět ukončovat i o prázdninách nebo v průběhu výuky semestru.

Podle čl. 20 odst. 5 Studijního řádu musí být pro studenty, kteří nesplnili všechny podmínky pro ukončení předmětu již v průběhu výuky příslušného semestru, zveřejněny zpravidla alespoň tři termíny pro splnění zbývajících podmínek nutných pro ukončení tohoto předmětu; vypsání menšího počtu termínů může být odůvodněno zejména nízkým počtem studentů, kteří dosud nesplnili podmínky pro ukončení předmětu. Termíny musí garant předmětu nebo jím pověřená osoba zveřejnit v elektronickém systému evidence studia nejpozději jeden týden před ukončením výuky příslušného semestru.

Podle odstavce 6 téhož ustanovení musí kapacita termínů podle odstavce 5 pro zkuškové období bezprostředně navazující na semestr, v němž byl předmět vyučován, dosahovat alespoň takového počtu studentů, kteří si v příslušném semestru daný předmět zapsali. Podle následujícího odstavce musí být pro studenty, kteří neukončili předmět nejpozději v navazujícím zkuškovém období, vypsány termíny v opravném zkuškovém období, a to tak, aby celková kapacita těchto termínů dosahovala alespoň takového počtu studentů, kteří si daný předmět v příslušném semestru zapsali a neukončili jej do konce navazujícího zkuškového období. Opravným zkuškovým obdobím se přitom rozumí letní semestr a zkuškové období letního semestru, jestliže navazujícím zkuškovým obdobím bylo zkuškové období zimního semestru, anebo doba od 1. července do dne stanoveného harmonogramem akademického roku jako mezní termín pro splnění studijních povinností za daný akademický rok (článek 8 odst. 3), jestliže navazujícím zkuškovým obdobím bylo letní zkuškové období.

Podle čl. 21 odst. 1 Studijního řádu se studenti na zveřejněné termíny kolokvií a zkoušek přihlašují prostřednictvím elektronického systému evidence studia.

Podle čl. 23 odst. 1 Studijního řádu se zkouškou ověřují vědomosti a dovednosti studenta, jakož i jeho schopnosti tvořivě uplatňovat poznatky získané studiem. Zkouška může být konána v ústní či písemné podobě, hodnocením praktického nebo tvůrčího výkonu, popř. kombinací těchto způsobů. Podle odstavce 2 téhož článku pokud student u zkoušky nevyhověl (byl hodnocen v souladu s odstavcem 3 stupněm „F“), má právo na konání první opravné zkoušky. Pokud student nevyhověl ani při první opravné zkoušce, má právo konat druhou opravnou zkoušku, která se vždy koná formou zkoušky komisionální (článek 24). Právo účasti na první či druhé opravné zkoušce lze uplatňovat pouze v rámci termínů vypsanych v souladu s článkem 20 odst. 6 a 7, popř. se směrnicí děkana vydanou podle článku 20 odst. 9. Podle odstavce 5 téhož článku má student v případě, že byla jeho zkouška hodnocena stupněm „F“, právo požádat vedoucího pracoviště garantujícího předmět o přezkoumání svého případu. Je-li vedoucí pracoviště garantujícího předmět zároveň zkoušejícím, hodnocení zkoušky přezkoumává na základě žádosti studenta děkan fakulty.

Podle čl. 24 odst. 1 Studijního řádu jestliže tak stanoví akreditace příslušného studijního programu nebo oboru nebo tento řád, koná se zkouška formou zkoušky komisionální. Podle následujícího odstavce se komisionální zkouška koná před zkušební komisí, která musí být nejméně tříčlenná, pokud směrnice děkana nestanoví jinak; při zkoušce konané písemnou formou zkušební komise hodnotí písemnou práci studenta. Členy zkušební komise a jejího předsedu jmenuje vedoucí pracoviště garantujícího předmět, pokud směrnice děkana nestanoví jinak; vedoucí pracoviště garantujícího předmět může jako člena zkušební komise či jako jejího předsedu jmenovat i sám sebe. Podle odst. 3 téhož článku může konání zkoušky formou zkoušky komisionální kromě případů vyplývajících z odstavce 1 nařídít ze závažných důvodů i děkan, a to na žádost studenta, zkoušejícího nebo vedoucího pracoviště garantujícího předmět. Zkušební komisi v takovém případě jmenuje děkan.

Podle čl. 28 odst. 1 Studijního řádu rozhodne děkan o ukončení studia z důvodu nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona, jestliže student: a) nesplnil povinnosti spočívající v získání stanoveného počtu kreditů za akademický rok, popř. blok či etapu studia, b) nesplnil studijní povinnosti vyplývající z opakovaně zapsaného předmětu, c) se nezapsal do studia po přerušení studia, d) nesložil státní závěrečnou zkoušku za podmínek stanovených v článku 25 nebo neobhájil závěrečnou práci (článek 26 odst. 7), e) neukončil studium během maximální doby studia (článek 16 odst. 4).

Krajský soud předně uvádí, že namítal-li žalobce v žalobě, že předmět Mezinárodní právo veřejné 2 byl od akademického roku 2014/2015 nahrazen předmětem NMPV 2, pak touto skutečností nebyl žalobce zřetelně žádným způsobem poškozen, když mu bylo umožněno zkoušku konat stávajícím způsobem,

aniž by byl nucen konat tuto zkoušku společně se studenty „nového“ studijního programu.

S ohledem na citovaná relevantní ustanovení Studijního řádu však nelze než přisvědčit názoru žalobce, že při vypisování termínu zkoušky z předmětu Mezinárodní právo veřejné 2 v zimním zkouškovém období akademického roku 2014/2015 nebylo postupováno v souladu se Studijním řádem, jelikož byl v elektronickém systému evidence studia vypsán toliko jeden termín na den 20. 1. 2015 pro 5 studentů, do kterého se žalobce z kapacitních důvodů nemohl přihlásit. Je zřejmé, že smyslem a účelem čl. 20 odst. 5 a čl. 21 odst. 1 SZŘ UP je zajistit studentům možnost vykonávat zkoušky v dostatečném počtu předem známých termínů s tím, že takový systém přihlašování na zkoušky má být transparentní a objektivní. Přihlašování na zkoušky touto formou však žalobci umožněno nebylo, což žalovaný nerozporuje. Namísto toho vyučující daného předmětu JUDr. O. S., Ph.D., LL.M., žalobci nabídl možnost konání zkoušky ve vypsáném termínu dne 20. 1. 2015 nad stanovenou kapacitu, avšak tuto možnost mu sdělil pouhý den před konáním zkoušky s tím, že další termíny budou vypsány až v letním zkouškovém období. Nelze proto na žalobci spravedlivě požadovat, aby se za tak krátkou dobu na předmětnou zkoušku adekvátně připravil. Z další četné emailové korespondence, která probíhala mezi žalobcem a vyučujícím JUDr. S. v období od začátku dubna 2015 do poloviny července 2015, a poté ještě v říjnu 2015, vyplývá, že na žádost žalobce mu vyučující opakovaně umožnil zkoušku vykonat, přičemž termíny přizpůsobil individuálním potřebám žalobce. Z předmětné emailové komunikace rovněž vyplývá, že žalobce se v letním semestru akademického roku 2014/2015 pokusil zkoušku vykonat nejméně třikrát, a to vždy neúspěšně. Výsledky těchto „pokusů“ hodnocených známkou „F“ mu však ze strany vyučujícího nebyly formálně zapsány do systému STAG, kam byl podle žádosti vyučujícího ze dne 26. 10. 2015 dodatečně zapsán pouze výsledek zkoušky žalobce z daného předmětu, která proběhla dne 1. 4. 2015, a to s hodnocením „F“. Takový postup je však dle názoru krajského soudu v rozporu s výše citovanými čl. 20 odst. 5, čl. 21 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 Studijního řádu. S názorem žalovaného, že porušení těchto ustanovení Studijního řádu bylo ve prospěch žalobce, nikoli k jeho újmě, se lze ztotožnit jen do jisté míry. Pro žalobce bylo sice výhodné, že mu nejméně dva neúspěšné pokusy, konané tzv. „mimo soutěž“ nebyly do systému STAG vůbec zapsány, byl tím však připraven o možnost konat druhou opravnou zkoušku formou zkoušky komisionální, jak namítal v žalobě. Studentovi svědčí subjektivní veřejné právo na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem, přičemž tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2012, č. j. 8 As 43/2011 – 56). Toto právo žalobce bylo postupem PF UP porušeno.

V posuzované věci však krajský soud dospěl k závěru, že popsaná procesní vada při provádění zkoušek žalobce z předmětu Mezinárodní právo veřejné 2, nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí děkanky PF UP o ukončení studia žalobce, ani na zákonnost rozhodnutí, jímž žalovaný nevyhověl odvolání žalobce. Nelze totiž opomenout skutečnost, že mimo studijních povinností z opakovaně zapsaného

předmětu Mezinárodní právo veřejné 2 nesplnil žalobce rovněž studijní povinnosti z opakovaně zapsaného předmětu Trestní právo hmotné a procesní 3, když při této zkoušce, která je skládána ve formě zkoušky komisionální dle čl. 24 odst. 1 SZŘ UP, třikrát neuspěl, jak vyplývá z přehledu vykonaných zkoušek žalobce za akademický rok 2014/2015 a z protokolů a zápisů o průběhu a výsledku komisionální zkoušky z tohoto předmětu z 1. 6. 2015, 9. 6. 2015 a 16. 6. 2015, přičemž žádosti o udělení tzv. „děkanského termínu“ ze dne 17. 9. 2015 nebylo rozhodnutím děkanky PF UP v Olomouci ze dne 24. 9. 2015, č. j. UPOL-120973/7940-2015/Řez vyhověno s odůvodněním, že žalobce nemá splněny dva opakovaně zapsané předměty a zúčastnil se výjezdu v rámci programu ERASMUS, ač byl upozorněn, že nemá splněny studijní povinnosti. Tuto skutečnost žalobce v odvolání proti rozhodnutí děkanky PF UP ani nyní v podané žalobě žádným způsobem nezpochybňoval ani nerozporoval, ačkoliv je sama o sobě důvodem pro ukončení jeho studia v souladu s § 56 odst. 1 b) ZVŠ ve spojení s čl. 28 odst. 1 písm. b) Studijního řádu. Žalovaný tedy postupoval správně, když žalobou napadeným rozhodnutím žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkanky PF UP o ukončení jeho studia nevyhověl a předmětné rozhodnutí o ukončení studia potvrdil.

Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal ve shora uvedených žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 26. září 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Š. H.